

arcomról
száraz levelenként
pereg a fény
belőlem kiszól egy hang
nem akarom hogy legyél
kezedben úgy tartod
a ceruzát mint
koporsó szegét

dolgaimat
benőtték a szavak
moha a fát riadtan
arra ébredek valaki
bennem gödröt ás
magamat unom nem
az életet tört szárnyakkal
repülni hogy lehet

ragadozó
fogai ha már
kihulltak mind
úgy nézek a gyönyörű
asszonyokra rajtam
már nem múlik semmi
az is jó ha tudok nagyokat
aludni s fingani

verspatkó
lábamról leesett
rozoga ablakon
vidáman kihajolok
s élvezem hogy
éveim máglya
tüzén hogy
égek el

MINTHA

világ összes nyelvén
hallgatok holnap tükréből néz rám
egy arc játszótér volt
gyümölcsös erdő
most nem mutat semmit
kezemben papír ceruza
lóbálom nyulakat a vadász
állok a naplementében
mint egy liftben
lassan süllyed velem el
számhoz úgy emelem a kést
mintha innék

MI MÁR

hallod a rigót
hallom ez már nem
nekünk dalol

mi már csak voltunk
emlékszel ott voltunk
boldogok boldogtalanok
mi már csak voltunk

sűrűn hallgatunk nem
vidítjuk egymást beszéddel
jött egy angyal csak szárny
volt azt is levetette

asszonyom száját
rúzsozza lilára
kékre